

Dagbladet 14-4-61

PIKA

Den 25. mars d. å. skrev Laboribus i Dagbladet — ikke dårlig forresten — og oppfordret all verden til å bestige fjelltoppen Pika i Sollia i påsken.

Pika er et av de 17 steder hvor Vinje ikke har skrevet «No ser og atter slike fjell og dalene», mer hvor han godt kunne ha gjort det. Det er derfor ikke noe av de *penes* Laboribus skrev om Pika som opprører meg. — Ja, jeg er opprørt, og skriver nå så det rister her på toget hjem fra påskefjellet. Skriv mens du er sinna, eller lar du det være, sa min venn. Sinna? Ja, la gå at Laboribus på dutter Pika å ha fått sitt navn av en engelsk tilbeder i 1896. Nei, Pika har hun hett fra Arildstid, for å si det bestemt! Men for å dokumentere konsist og juridisk er det nok å vise til det gamle kartet jeg hadde nærmest for hånden på hytta: Gudbrandsdalskommisjonens kart tegnet 1876. Der står «Pika» med lysende skrift. Ellers kan jeg kanskje nå når jeg allerede har skrevet litt av på sinnet si noe om navnet slik jeg mener det er blitt til.

Navnet ble ikke satt som ved en barnedåp. Det er skapt så å si ubevisst. Ved siden av Pika ligger Finnsjøvola. Begge toppene høyfjellssletta mellom elvene Atna og Setningen, og begge er de grensefjell mellom Øverdals gardenes privateiendom og almenningen. Opp mot dem har all da-

lens dyr heitet så lenge bygda har vært bygd. — Hvor så du kretter? Under pika (piggen) — den spisse — eller under vola (den langstrakte, avrundede). Snart ble fellestavnavnene pik og vol egenavn, men da volene er så hyppige her opppe måtte Finnsjøvola få et tilnavn etter sjøen like i nord. — Vel er det «hærmelig» som vi sier her i Sollia at Laboribus vil gi en skavve engelskmann æren for navnet. Men la gå, vi er ikke smålige slik. Dette med bjørnehiet set for Pika og litt til kan vi også overse. «Vi her opppe kjenner nå itno til et slikt hi,» sa Gudmund Lien, eieren av en av Øverdalsgardene, da jeg spurte ham om det på setra under Pika den selvsamme morgen. — Men, nå kommer det: Når Laboribus likefram oppfordrer folk til å fiske aure i Piktjønnen, da må jeg si med vår venn Kolingen: «Nå blir dom jør jeklig!» Peder Gudmundsen Lien har fisk i sjøen! Slik hogg de i gammel tid i stein og lyste for all verden at fisken var deres. Slik lysar jeg nå for alle Dagbladets lesere at tre soner av F. G. Lien søker å dyrke en fiskebestand i dette festede — en gang fisketomme — tjernet! La den som sår få høste i fred, vi har så altfor få sære her i landet.

Forresten, hva skal det være til med all denne jaktingen og fiskingen i tide og utide — især det siste —. Det har vært sagt av, jeg tror det var en engelskmann det og, at en fisker er en stang med et snøre og krok i den ene enden og en idiot i den andre. Gud bevare min munn, og hjelp meg, hr. redaktør, mot alle dem som jeg nå får over meg, men den som kjenner vannene og fjellet, undros ofte over folk som endelig er sloppet løs i herligheten og friheten og så fengsler seg bak en stang, håpende på fisk. Hvorfor ikke drive den sporten hjemme, der får de heller ikke fisk. Iallfall bidrar de ikke til å øke vår skam — de mange fisketomme vann. Er ikke naturen rik nok for dem? De levende dyra, vekstene, steinene, vidda, storsynet?

Nei, nå kommer jeg rent vakk fra Laboribus og er dessuten blitt nesten usint på ham. Laboribus er åpenbart på bunnén en raus og romslig kar. Jeg foreslår følgende forlik: Laboribus åpner sitt hjem med spiskammer for alle sølliværinger som kommer til Oslo, så vet de at de alltid har et sted å ta inn og spise seg mette — kanskje får de byfisk også. Man behøver bare å oppgi fullt navn og tydelig adresse her i bladet; selv skal jeg gjerne kunngjøre det ytterligere i Sollia.

Dette ble et langt brev, meget lengre enn tenkt, men så er da også Østerdalsbanen utenkelig gammeldags lang og somlot. Er redaktør, jeg gir Dem fullmakt til å stryke det som ikke passer, bare dette med spiskammeret til Laboribus må De ikke stryke. Jeg vil så gjerne gjøre noe godt for fjellbygda, og det vil sikkert Laboribus også.

Edvard Løchen.